

Κατά την χριστιανική αντίληψη ο άνθρωπος είναι το κατ' εικόνα του Τριαδικού Θεού που είναι αγάπη και ελευθερία. Η συμπεριφορά της αλόγου κτίσεως και οι φυσικοί νόμοι που τη διέπουν δεν εναρμονίζονται με τη ζωή του ανθρώπου. Η αγάπη και η ελευθερία, δηλαδή η ανθρωπίνη προαίρεση είναι κατά τη χριστιανική αντίληψη προσδιοριστικά στοιχεία του ανθρωπίνου προσώπου. Ο χαρακτήρας του ανθρώπου δε διαμορφώνεται από ανάγκη, ως αποτέλεσμα επενέργειας τυφλών νόμων, αλλά με βάση την αληθινή του φύση και την προαίρεση του.

Σύμφωνα με το δόγμα της αστρολογίας, ακόμα και η αγάπη και όλες οι διαπροσωπικές σχέσεις του ανθρώπου υποτάσσονται στις κινήσεις και στους συνδυασμούς των άστρων. Γίνεται δηλαδή φανερό ότι η αστρολογία δε συμβιβάζεται με τη χριστιανική πίστη• απορρίπτει την ελευθερία του ανθρώπου αλλά και τη ελευθερία του Θεού να ασκεί τη θεία Του Πρόνοια και να προσφέρει στον άνθρωπο τη Θεία Του χάρη.

Εδώ έχουμε μια άλλη θρησκεία, τη θρησκεία του Υδροχόου, που θεμελιώνεται στον απόλυτο μονισμό, στην πίστη ότι ο άνθρωπος αυτοεξελισσεται μέσω αλληπαλλήλων μετενσαρκώσεων, στην εναλλαγή των εποχών (Κοσμικό έτος Κοσμικοί μήνες) και στην κυκλική πορεία της ιστορίας.

Κατά την αντίληψη αυτή κάθε Κοσμικός μήνας κυριαρχείται από ένα ζώδιο, ενώ το Πνεύμα της κάθε εποχής προσωποποιείται σε ένα Δάσκαλο ή Αβατάρ. Έτσι το πνεύμα του Κοσμικού Μήνα ή της Εποχής των Ιχθύων προσωποποιήθηκε στο Χριστό και έτσι, για τους αστρολόγους, δεν έχει καμιά σημασία αν ο Χριστός έζησε στην πραγματικότητα ή όχι. Σημασία έχει η ιδέα, η οποία έζησε.

Οι αστρολόγοι προβάλλουν ως επιχείρημα το ότι οι πρώτοι χριστιανοί χρησιμοποιούσαν τον όρο ΙΧΘΥΣ για να δηλώσουν το Πνεύμα της Εποχής των Ιχθύων δηλ. το Χριστό. Σ' αυτό το σημείο αγνοείται το γεγονός ότι εδώ ο όρος ΙΧΘΥΣ, είτε όταν γράφεται, είτε όταν εικονίζεται, δε σημαίνει ζώδιο, αλλά σημαίνει Ιησούς Χριστός Υιός Θεού Σωτήρ. Ο Χριστός δεν είναι το κυρίαρχο πνεύμα μιας εποχής, αλλά το Α και το Ω• δεν είναι μαζί μας μόνο μια εποχή, αλλά πάσας τας ημέρας έως της συντέλειας του αιώνας.

Οι αστρολόγοι ισχυρίζονται αυθαίρετα ότι η πρώτη Εκκλησία εδέχετο την αστρολογία και ότι οι δοξασίες της κατοχυρώνονται στην Αγία Γραφή, την οποία νόθευσαν οι ιερείς, αλλά παρ' όλα αυτά μπορεί κανείς ακόμα και σήμερα να βρει στην Αγ. Γραφή αστρολογικά στοιχεία.

Όμως στην Αγ. Γραφή τα άστρα δε δημιουργήθηκαν, για να προσδιορίζουν την πορεία του κόσμου, αλλά για να φωτίζουν και να άρχουν της ημέρας και της νύχτας. Το κέντρο δηλαδή του ενδιαφέροντος του Θεού δεν είναι τα άστρα, αλλά ο άνθρωπος. Μάλιστα η μοίρα του ανθρώπου, ύστερα από την πτώση που ήταν αποτέλεσμα της δικής του προαίρεσης, προσδιορίζει το μέλλον της δημιουργίας. Στην Αγ. Γραφή βλέπουμε τα άστρα και ολόκληρη τη δημιουργία να συμμετέχουν στη χαρά του ανθρώπου για τη γέννηση του Χριστού και στην οδύνη του για τη Σταύρωση.

Η αγία Γραφή μιλάει για κοσμικές μεταβολές κατά τη Δευτέρα Παρουσία και για Καινή Κτίση στην οποία περιλαμβάνονται και οι νέοι ουρανοί.

Οι αστρολόγοι παραπέμπουν στην περίπτωση του Ιώβ. Όμως η αγία Γραφή δεν κατοχυρώνει την άποψη πώς τα βάσανα του Ιώβ έχουν την αιτία τους στα άστρα.

Ιδιαίτερη αναφορά γίνεται στους Μάγους από Ανατολών. Όμως αυτό δε σημαίνει απαραίτητως τη Βαβυλώνα, αλλά προσδιορίζει κάποιον τόπο ανατολικά της Ιουδαίας.

Το κείμενο της Καινής Διαθήκης δε μας λέγει ότι ο Χριστός ήταν ο κυρίαρχος σε μια νέα εποχή και γι' αυτό ανεμένετο από τους αστρολόγους. Οι Μάγοι δεν αναζητούν κάποιον ηγέτη του Κοσμικού Μήνα των Ιχθύων, αλλά το βασιλέα των Ιουδαίων. Αυτοί δεν κινήθηκαν από κάποιους υπολογισμούς του τόπου της γεννήσεως με βάση τους συνδυασμούς των άστρων, αλλά δηλώνουν κατηγορηματικά: Είδομεν τον αστέρα Αυτού εν τη Ανατολή και ήλθομεν.

Εξ άλλου οι μάγοι της Καινής Διαθήκης δεν είναι αστρολόγοι, αλλά παρατηρητές των άστρων. Η διάκριση μεταξύ αστρολόγου και αστρονόμου δεν υπήρχε την εποχή εκείνη.

Η εκκλησία έχει καταδικάσει την αστρολογία. Ενδεικτικά αναφέρουμε τους Ιερούς κανόνες ΚΔ της Άγκυρας και ΛΣΤ της Λαοδικείας, οι όποιοι επιβάλλουν στους οπαδούς της αστρολογίας επιτίμια που τους απαγορεύουν τη θεία κοινωνία μέχρι και πέντε χρόνια.

Κάποιοι θεωρούν την Αστρολογία σαν τον προθάλαμο της Μαγείας και του Αποκρυφισμού.

Δεν πρόκειται για προθάλαμο. Η Αστρολογία είναι από τις πιο σκληρές Απόκρυφες Επιστήμες, είναι ο στύλος και το εδραίωμα της Νέας Εποχής του Υδροχόου (New Age).

Η αστρολογία επικαλείται άλλους θεούς, που κατά την έκφραση της Παλαιάς Διαθήκης είναι ου Θεοί ή και δαιμόνια (οι Θεοί των εθνών δαιμόνια!) Οι Ολύμπιοι θεοί λ.χ. βρυκολακιάζουν με τις προβολές των ιδιοτήτων τους στα άστρα, οι όποιες στη συνέχεια προβάλλονται στους ανθρώπους την ημέρα της γέννησης τους και προσδιορίζουν ολόκληρη τη ζωή τους, την προσωπική, την κοινωνική, την οικογενειακή, το χώρο της εργασίας τους και γενικά όλους τους τομείς της ζωής.

Συμπερασματικά λοιπόν αναφέρουμε ότι η αστρολογία, όχι μόνο είναι ασυμβίβαστη με την Χριστιανική πίστη, αλλά κινείται και στο χώρο του αποκρυφισμού και της ειδωλολατρίας.